

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdászati s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben háshoz hordva vagy vidékre postán küldve.

Egész évre . . . 10 frt.
Félévre 6 "
Negyedévre . . . 2 " 50 kr.
Egy hónapra . . . 1 "

Előfizethet helyben a kiadóhivatalban, **Kutasi Imre nyomdájában**, aztán Telegdi K. Lajos és Ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseiben, vidéken a postahivatalokban.

Hirdetési díj:

öt házasított betű 5 krajczár. Nagyobb szerződés a többiben megjelölt hirdetéseknek megfelelően történik. Helyi hirdetések minden sora 30 kr. A hirdetéseknek, valamint a nyilatkozási közleményeknek egyelőre a kiadóhivatalban vétetnek fel. A kiadóhivatalban a hirdetéseknek a kiadóhivatalba, a lap szemléi részébe tartozó közlemények a szerkesztésig iródba nem kerülnek.

Magyarországi évi 1704. szám alatt

Katonai uralom.

Debreczen, decz. 4.

A napokban néhány lapnak azt távtárták Bécsből, hogy a közös hadügyminiszter sajátjóról kíván indítani azon magyar lapok ellen, melyek a hadsereg becsületét teszik egy idő óta támadás tárgyává s azt a leggyűlöltesebb kifakadásokkal és bántalmakkal illetik.

Ennyi az egész hír. Sem több, sem kevesebb.

Már most azt gondolná az ember, hogy józanesszi emberek országában s oly országban, hol a törvény, egyenlő jog és méltányosság uralkodik, senki sem botránkozhatik meg azon, ha valaki önvédelmére a törvény őtalmához folyamodik s az esküdtésznél, a polgári szabadság az egyik fő biztosítékánál és őrnél keres orvoslást.

Ezt a jogot még eddig senkifől meg nem tagadta egy józanesszi ember sem. Hogy miért legyen a hadsereg megfosztva attól a jogról, melyet minden más ember igénybe vehet, annak a megértéséhez, megvalljuk, nincs elég képességünk. Hogy miért szabad másnak beporolni a megértést és miért nem szabad a hadügyminiszternek? — miért szabad törvényes elégtételt követelni másnak és miért nem szabad a hadsereg tagjainak? — ennek a megértéséhez speciális ellenzéki újságsírői és szűkséges. Közösleg józanesszi embernek azt lehetetlen felgöngyölni.

A meddig a hadügyi kormány nem kíván egyebet, mint azt, hogy neki is ép úgy igazságot szolgáltatasson az esküdtésznél, mint másnak bárkinek, addig józanesszi ember nem bírja belátni, hogy hát mi az a rémisztő gyalyatos attentátum, mely miatt a szélbali újságok olyan szörnyű ordítást művelnek?

Az esküdtészek dolga lesz majd megtönloni az ügyet s a vad és a védelm meghallgatása után lelkiismerete és meggyőződése szerint kimondani, hogy vétkesek-e az illetők vagy sem?

Hogy az esküdtészek itélete, ha csakugyan fölhívhatik itéletet mondani, minden egyes előforduló esetben a szigorú igazságnak megfelelő lesz, azt hinni akarjuk az esküdtészi intézmény becsületében, de nem szabad megtagadni a saját magánvédelmének védelme is őket illet minden hatalmi nyomás, vagy illetélen zaklatás ellenében. Őket tehát nem szabad megtántorítani a fölülről jöhető kegyensolynak, vagy a hatalom teletélynak; de nem szabad megtántorítani az alulról jövő fenyegetéseknek sem.

A hadsereg tagjainak nem lehet kiváltsága arra, hogy az ő személyök szent és sérthetetlen legyen, melyet nem szabad megtagadni, valahányszor arra méltó ok forog fenn; de viszont nem szabad a hadsereget olyan törvényen-

kivülinek (hirdetni sem, melyet szabadon, megtörés nélkül sértgethet, mocskolat bárki).

Politikai tekintetokről nem is szólunk itt, csak egyszerűen a becsület, a józanesség és az igazság követelményeiről szólunk s hivatkozunk minden párt józanesszi emberére.

Hol van itt a bécsi katonai hatalom dühöngő zsarnokoskodása? A magyar kormány szolgálata? A hit hazafiának, a nemzeti becsület védőinek gyalázatos bebörtönzöttsége? S a többi rémséges bombaszt, melyből a „Debreczen” egy vezércikkre valót ad be olvasóinak legutóbbi számában, ha ugyan van oly gyomor, a melyik beveszi.

„Hát van minálunk alkotmány?” — kérdezi a szélbal e jeles közlöny. — Hát van minálunk józanesség? — bátorokunk kérdezi ni.

Tisza Kálmán a keleti kérdéssel. A „National” egyik dolgozójára meglátogatta Tisza kormányelnököt és közli a vele folytatott beszélgetést. A tudósítót szerint ezt mondta neki a magyar kormányelnök: Reánk nézve igen fontos, hogy ezután is jó viszonyban éljünk Németországgal, de épen olyan fontos Franciaországgal. A mi célunk akadályozni Törökországot felosztástól. A portát támogatni azonban nem kívánjuk. Mi nem kezdünk semmiféle harcra vállalatot Törökország ellen és Európa békéjének érdekében élünk. Őhajjuk, hogy támogassa Franciaország keleti politikáit.

Az új fogyasztási adókat tárgyalták tegnapi ülés a képviselőház pénzügyi bizottságában. A törvényjavaslatról az esküdtészi tag részéről is ellenséges találat, a bizottság többsége általánosságban elfogadta. Ma kezdődött meg a részletes tárgyalás.

Új budapesti francia főkonzul. Bourgoing báró budapesti francia főkonzul utódul — Montmarion gróf francia követségi első titkár nevezetett ki.

Országos női-parikállás. Az országos női-parikállás megújítása most már tényleg biztos határidőhöz kötöttet, amennyiben a kiállítás megnyitásának napja jövő évi május 1-ére állapított meg. A kiállítás má-fél hónap lesz nyitva s ekként június 16-án fog bezárni. A bejelentések jövő évi március 15-ig eszközölhetők s a kiállítás iróba küldendők. A bejelentett tárgyak bekezdési határideje pedig 1881. április 1-től 15-ig állapított meg.

Országgyűlés.

— A képviselőház — Budapest, decz. 3.

A képviselőház tegnapi rövid ülést tartott, melyben a miniszterelnök bejelentette a Bosznia-völgyi vasutnak Zenczától Szerajevóig való kiegészítéséről szóló, — K e m e n y G á b o r b. pedig Spanyolországgal kötött kereskedelmi szerződéséről szóló törvényjavaslatokat.

Az utján tárgyaltak és elfogadták a közgazdasági bizottság jelentése a székesszéghvári gazdasági kongresszus kérvényében, valamint az öngyógyító egyület (örzsbetele) nek adójára vonatkozó törvényjavaslat.

Külföld.

Az olasz király utazása. Hirlik, hogy az olasz király inkognito Párisba és Londonba fog utazni. Ezen utazás — ha csakugyan megtörténik — jegyzik meg a „P. N.” sehol sem kelthetne nagyobb figyelmet, mint Ausztria-Magyarországban.

A szerb szkupstina. A szkupstinát e hó 20-ra fogják összehívni Belgrádba. Az ellenzék csak harmincz szavazatra számít. Résztes és Milojkovic antitünyasztikus izgatással fenyegetőznek.

A görögök czéjfal. Gróf Mory francia követ azt a tanácsot adta a görög miniszterelnöknek, hogy ne tegyék azt a bolondságot, hogy Törökországgal alkalma háborúra bocsátkozzék. Ugyanezeket alkalma nyit a francia követnek a görög király előtt is elmondhatni. A király udvarias volt ugyan, de határozottan kijelentette, hogy Görögország lefeje gyverzése s szöbba sem jöhet addig, míg Thessalia és Epirus hatalmában nincs.

Színház.

(V-i A-d.) Csütörtökön decz. 2-án „Egy kis éjjeli kaland” Karczag Vilmos egy felvonásos vígjátéka. Lapunk egyik szerkesztőjének tagjának művéről léven szó tartózkodunk minden bírálatról s csak azt megjegyezzük meg, hogy a közönség, melyet eléjött végig folyamatosan derűslegben tartott az élénk kis vígjáték, igen kedvezően fogadta a fiatal szerző művét. Az előadás azonban gyorsabban is mehetett volna s a szereplők, ha már nem tanultak meg a szerepeiket, legalább a sugóra vizsgálhattak volna jobban s ne akadoztak volna minduntalan.

A kis vígjáték meséje röviden ez: Rökkás ügyvéd (Szathmáry) Püspök-Ladányból valami peres ügyben fölrövidül Budapesten s magával viszi feleségét (Hunyady Margit) leányával Elizzel, (Lánczy Ika) együtt, valamint segédjét Szendrey Gyulát (Hevesi) is, ki az ügyvédi cenzurát készülni akalkalmával letenni s ki már Elizznek a vőlegénye. Míg a nők valami mulatságra mentek, azaz, elfél körül, megújnak otthon a munkát és fejtevést az öreg és segédje s az ügyvéd urnak az a gondolat támad, hogy jó lenne a Belezynára menni mulatni. Míg a nők megjönnek a bábol, az alatt ők is visszatérhetnek. A fiatal ember segédjé a kaland miatt, hanem az ügyvéd ur biztatja, hogy ne féljen, mertsem fogunk megjutni a nő, mert nem menek ki s kapunk, hogy a házmester meglássa, hanem az ablakon s ott majd szépen vissza is térnek. Alacsony földszint az ablak, könnyen ki is lépnek rajta, hanem min-járt nyakon raggja egy rendőr, a ki betört a tolvajoknak nézi őket mind-nem szabadkozás daczára bekísérik a két urat a rendőrségre.

Epen ekkor térnek vissza a bábol a nők, Lajos rendőr alkaptány (Sz. Németh) kíséretében, ki lovajukkal szegődött. Látjuk, hogy ép akkor kísérték be két emert küns s rémület rohannak be, hogy ténórt jártak a tolvajok s még jobban megrémülnek, mikor az ablakot nyitva, az ügyvéd urat és segédjét pedig seholsem találják. Az alkaptány megzéri, hogy elmejj a rendőrségre s hírt hoz meggyújtásuk végett. Vissza is tér, magával hozva egy pénzest tárcsát, melyet Rökkásnak a férje tárcsájának ismer el. A két gszember biztos őrizet alatt van, mondja az alkaptány, de nagyon kiánuat vakmerők lehetnek, mert az egyik Rökkás ügyvédnek, a másik segédjének adja ki magát. Rökkásné tízes menyecskére lépni akarja azt a két szemtelent s erőnekerejel a rendőr tanýára kell kísérni őt alkaptányoknak.

E közbén azonban az ügyvéd s az urfi szerencsésen megszöktek az őrtányórtól s a nyitva maradt ablakon szépekén bemászának. A megérkezé feleség ott találja őket az asztalnál, mintha a nagy munkában elszunnyadtak volna. Mindent tudnak s erősen állják, hogy őt tapodtat sem mentek el hazulról.

De most itt jő a rendőrség is a két sekövevény nyomában. Felkutatják a lakást s elfogják őket. Rökkásné megérti most az egész dolgot s lezékelt akar adni förtéket. Nem ismeri ezt az embert, mondja a rendőr kapitánynak s Elizznek is megtilja, hogy el ne ismerje atyját és vőlegényét. Fenyegetőzés, könyörgés mind nem használ sokáig, míg végre a bűnösök megkapják a bocsátást s a börtön helyett ölelő karok fogadják őket.

(K. V.) Pénteken: „A Nábó”. D a u d e t drámája abban a hibában szenved, a miben a regényekből irt színműve általlal. Hosszu, unalmas, melyben a szellemes dialógok sem képesek a hallgató figyelmét lekötöni. — Az alakok nincsenek kidomborítva, megmagyarázatlanul jönnek-mennek és cselekednek.

Az előadás vontatott volt, s az összhangnak, összszéjzásának, csinnak, eleganciának sehol semmi nyoma. A grófok, bárók úgy jelentek meg a nábó salonjában mintha valami herbergbe tettek volna látogatást. Piszkos, zsír-foltos öltözékek, szubjektív cipők, keztyűlen veres kezek, ugrifüles ide s tova szaladgálsok sat. — L a u e r n é játszott egy hü, előkelő hőlyet, ép úgy mintha csak a Böregérbeli című ránt föltörzöt szobaleány lett volna. Miért nem játszhatta a szerepet Törökne? S z. N é m e t h egy vénsége daczára még mindig csillogó főmügavallér helyett rövidítót baba, bürgyszánalmas alakot adott. Németh ur nem látászt azt tudni hogy nem minden szerepet ügyefogyottnak irtak, s elfeledi, hogy a neki osztott szerepek különféle természetűek lehetnek. Semmi esetre sem ártott volna, ha mielőtt Montpavon marquis alakításába fog, előbb a regényt is elolvassa.

A férfi szereplők közül csak Szathmáry (kinek kitűnő játékán meghűlése akadályul szolgált) Mándóky és Hevesy váltak ki.

Hunyady Margit Ruys Felicia művésznőt sok tanulmányal és sok sikerrel játszta. Kár, hogy szerepe nem elég hatósós. Ő ügyes tapintattal tudta visszahúzni a művészt minden különközökdését tülzás nélkül. Kivüle még Dömjén Rózsa, Lánczy Ika és a kis K o p s i v a M a r i játsztak ügyesen. Ez utóbbi ha tann, igen jó s kedves naiv színésznő lehet.

Még egyet. A rendezés lassu vontatott volt, a felvonás közök törhetlenül hosszúk, mely még akkor is unalmas, ha a tegnapihoz hasonló botrányok fűszerezik. A színpadról étkelen lárama hallatszott ki, mit a közönség nagy mebotránkozásal hallgatott.

Napi hírek.

— A főiskolában hetenként rendezett népszerű felolvasások másodiká tegnap volt. A színg megletet nagy teremben G é r e s y Kálmán tanár ur tartott igen érdekes felolvasást „P o r é s h a m u” címmel. A tanár ur szívséggel alkalmunk van az érdekes értekezést egész terjedelmében bemutatni olvasóinknak. Közélet lapunk mai tárcza rovatóban kezdjük meg.

Latabárné Buday Adél

Csütörtökön ez elhallottak az eszomorító hírt, hogy közönségünk feledhetlen kedvenc művésze Latabár Kálmánnak neje született Buday Adél csütörtökön délután 3 órákor Kassán meghalt. Ime rövid pár nap alatt már a második nagy tehetségtű színművésznő ragadja el a kőleheletlen halál. L a t a b á r n é debreczeni születésű s itt több rokoni ének, itt kezdte szini pályáját mint kardalóné az intendatúra idejében. A kardalóné azonban igyekezett, tanulmány által előndü drámai színésznővé nótte ki magát, s mi a mult télen, midőn színtársulatunknak kedvelt tagja volt, megtapashtattak igen sok szép alkalmát. A színművészet nagy tehetséget vesztett el benne. Mi őszinte fájdalommal állunk ravatala előtt. — Temetése ma délután volt, melyre szintársulatunk és M á n d o k y B e l a egy-egy igen szép koszorút küldötték. A pótolhatatlan vesztésgel sújtott férjüket Latabár Kálmánnak városunkból többen küldtek részvét táviratokat. — A szerető nő és jó anyja egy három éves és egy fél éves árva hagyott hátra. — Áldás, béke lengjen hamvai felett.

— Gyászjelentés. A kassai színtársulat a következő gyászjelentést adta ki: A kassai nemzeti színház személyesztet gyászba borult szívevel tudja a színművészet barátait, hogy szerzetett, feledhetlen pályatársójuk, L A T A B Á R N É B U D A Y A D É L asszony, a kassai színház tagja, folyé 1880. évi deczember

hó 2-kán, délután 3 órákor hagyámá következtében, három heti kínos szenvedés után elhunyt. A férj a hü, gyöngéd, nemeslelkű hitvest, gyermekeit a forró szeretet anyát siratják kora halálával. Mi a jószívű, mindenkit szerető pályatársónót s színművészetünk egyik szorgalmas, hivatott, fenkölt lelkű papnótjét gyászoljuk benne s étjünk könyvet ravatalára. — Kedves halott! Almodjál kivított babérádról, álmodjál a szent eszméről, mely életednek egyetlen czéja volt. A hamvai föld bórú földet pedig könyönte a mi igaz fájdalomunk és soha nem muló ádó emlékeztünk! Kassa, 1880. deczember 3. A kassai színház személyzete.

— A Fráter-Kecpes féle sajtóperben, melynek oka egyik nvárad lapban régebben megjelent közlemény, az esküdtészi tárgyalás január 22-én lesz városunkban. A panaszolt kérelme folytán ismét 23 tanu rendelkezett be s így összesen 32 tanu lesz kihallgatatandó.

— Az orvos és gyógyszerész egyesület hétéfőn rendes havi ülést tart, melyen igen érdekes tárgya: a gyermekorvosai betegségek kérdése fog előkerülni.

— Az iparügyi értekezletre, melyet városunk polgármestere hoznap, vasárnap délelőtt 10 órára a váróházba nagy tanácstermébe egybehívott, — ismételve felhívjuk a helybeli iparosok figyelmét s reméljük is, hogy az ügy fontossága szempontjából is értekezlet igen népes leend.

— Felolvasás. Mint lapunk egyik mult-kori számba említtük, F á b i á n L. Mór tanár ur hoznap vasárnap este 5 órákor fogja az iparos ifjúság egylete helyiségekben kísérleti mutatóanyagokkal egybekapcsolt előadást megtartani; melynek tárgya: „a leg szerepe a természetben” leend. Az érdekes előadásra újból felhívjuk egy az egylet tagok, mint a t. közönség figyelmét.

— A halápi idej vágás téren a polgári tartlón a gömbölyű fa vágatásnak nem sokára bekövetkezendő elvégeztetésével értesítettik az illetékes lakosság, hogy adókönnyeskeje életműtásával a mult 1879. évről az adószám-végség által kidolgozott kivetés szerint júdó polgári fálltetményt jövő deczember hó 6-dik napjától a már megválasztott belső rőszbebiztosnál, a szokott hivatalos órákban és helyen a meghatározott három fél lezetése mellett válthatja s a később köztudomásra hozandó határnaptól fogva a tarórló s állíthatatja. Kelt Debreczenben, 1880. november 26. a városi tanács.

— Kremer Fülöp ur központi pinceszester f. hó 1-jén Tarzalcon keit leveleiben az iránt kereste meg a hatóságot, miszerint tegye közzé a hatóságot, hogy nevezett pinceszester e hó 4-én városunkat fogja meglátogatni a végből, hogy itt a pinceszester kezelési módját megismerelje, a szőlőtermékek kivánságára a helyes pinceszester elv tekintetében kellő utmutatást nyújtson. Felhívjuk ezenel jelentkezőre mindazon szőlőbirtokosok, kik pinceszesteket a fentebbi czélból megtekintetni óhajtik.

— Szerencse, hogy fagyott a mult éjjel mert csak így válhatott lehetővé az, hogy a debreczeni aszfalton sár nélkül járhatunk. Hanem tessék megnézni, hogy legalább is újjnyit vastag sár-réteget fagyott réte. Mota megcsináltak az aszfalt járda, pedig már eszteudje volna, se nyáron se télen se jó se rossz időben azt ugyan meg nem engedtetett kaparóval vagy seprűvel koptatni. Hadd viselje gondját az ur isten.

— Somoskőy kultusz. Mióta Somoskőy szabad falon, a legkülönösebb kitüntetésekben részesül. Így egy élelmes író színdarabot irt róla, melyet a színházi ügynőség utján már több vidéki színgazdát megrendelt. Tegnap egy polgar engedélyt kért tőle, hogy korcsmáját és kávéházát az ő nevével nevezhesse el. Egy nyomdász felszólította, hogy írja meg számára életörténetét s nagy ősszreget ajánl neki honoráriumul. Mint affle hibes ember nem kerülhetne ki azt sem, hogy keresztapának meg ne hívják. Egy budai szegényszóru hivatalkos neje a napokban ikergyermekét szült, s az apa Somoskőy szülöittől a fa keresztapasságra, mit ez készséggel el is fogadott. So-

vett és használ. Sit tibi terra levis: legyen könnyű a föld; mollier ossa cubent: lágyan pihenjenek tetemei. Es a néphit — néha bizony a babona is — sokszor költői gyönyörű vonásokkal eleveníti meg az eltemetettet. Fy-felkör felkel az édes anya sírjából, megszoportatja kis árva gyermekét, megsimítja megfűsűli a nagobbakat. Felkel az édes apa, megbünteti a gorosz anyát, ki árva áfival kegyetlenül bánik, s a gyermekkel magával viszi.

Temetőben csendes az é haza. Jobb neki ott en velem egy házbán, Óda viszem karom fogva magammal. Ne bánjon így senki az én hámmanl.

(Arany.)

Midőn a halottak órája út, első az apa, ki búnei virágban nem gyónva, nem áldozva, minden hamissággal feje, orgyilkos méreg, által életelt meg, és bosszúra inti Hamletet. Tudja, hogy meg lesz bosszulva, és nyugodtan tér vissza halottaiba. De nem pihenhet meg soha sírjába a ravasz a hamis eskívő Márkus, mert a mint életeltik:

Nyöge a koporsó megzendül megindul Kivetődik a sír dobnak partjára Rogyva szakkal fel fedelének zara: Megrázkodik a test, és talpra ugrován Szeme férvérrel körülnéz mogorván. S a mint három újat emeli az égbe, Ugy rémlik néz a mintha kekes lánggal égne.

(Folyt. köv.) (Arany.)

A „Debreczeni Ellenör” tárczája

POR ÉS HAMU.*

Írta: GÉRESSY KÁLMÁN.

Az ember élete folytonos küzdelem a mulandóság ellen, nevünk és emlékezetünk fentartani igyekszik a dicsőség és közhasszu munkásság által a világ előtt, áldásos tetek szeretet és gyöngédség által családí életünk szebbé körében. Lelkünk bizottjuk a hal hatalmátság hite alatt az elmulás ellen és épen úgy szeretünk bizottisni testünknek is, ha az bármiképpen — akár hit által is — biztosítatlanná lenne. Az egyiptomiak bennimutatók halottjaikat, azon hü és kétségbeesett törekvés-sel, hogy azokat így örökké megzírthetik. De az emberiség számos okok miatt nem követte nem is követhette azonban e példát és mindazon szerek és eljárás módok, melyeket az emberi tudomány és leleményesség a test fentartására feltalált, nem képesek ellentátni azon nagy természeti törvénynek, mely a porok porrá lételett követeli. Hamleiben a sírásó clownok, még azt mondhatjuk elég bökezűen, 8 euz

tendőt adnak az emberi testnek, a földben 9 évig szerintők csak a cserző varga áll el.

Az emberiség mivelődés története a legregőbb időtől fogva azt tartja és bátran mondhatjuk az emberi természetben gyökerezőnek, hogy érintetlenül, eltakarítatlanul a természetes felbomlás martalékává hagyja a halottat, valamint az élők érdekeivel, egy a legvadabb népek szokásaival is mindig ellenkezett. Voltak a régi népek közt (a parsok és hýrkánok p. o.), vannak a mostaniak közt is (a mongolok p. o.), melyek vadállatoknak, szenteknek tartott farkasoknak, ebeknek dobták halottjaikat, de teljesen eltakarítatlanul maradt, csupán a csatában elesett hősöknek gyászos és a költők által megsíratott sóra volt. „Avt? Doga? tuzok Kuvézsin dövélti te pzt?” szakmányává tevő őket az ebeknek és az ég minden szárnyasainak, mondja Homer az elesett görög hősökről. Még azon állatokról is, melyeknek rendezett életmódja legjobban megközelíteni látszik az emberi társadalom szokásait, szeretették azt hinni a régiok, hogy eltakarítják halottaikat. Virgil (Georg. 4.255) azt mondja a méhekrol, hogy halottaikat kiviszik házaikból és szomorúan takarítják el. Plinius pedig a hangyákról jegyzi meg, hogy „egyedületek az élő lények közt az emberen kívül, melyek eltemetik halottaikat.” Az élő embernek pedig, a ki tudj,

hogy ő is előbb utóbb a halottak néma országába jut, nemsoká egzszégi tekintetből, hanem a legszentebb emberi érzelemből, kötelesek vannak a halott iránt és már a legregőbb népeknél a halottak eltakarítása bizonyos, egymástól nagyon különböző ünnepegyességekkel történt. A legvadabb nemzetek erkölcsi érzése sem tudott meggyugodni azon, hogy az embernek teste, lelke végkép elvész, és azt mondhatjuk, hogy a hallhatatlanságról bármilyen durva és érzi fogalmak, de mindig voltak és vannak, és ezen fogalmak képezik a legkülönbözőbb halotti szerzetásoknak alapját.

*) Felolvasottak a főiskolai népszerű felolvasások deczember 3-ki estjén.

